

MAHARADŽI NA SALAMANKA UNIVERZITETU, ŠPANIJA

NAJSTARIJI SAN

Predstavljajući Prem Ravata na prvoj konferenciji posvećenoj miru, na univerzitetu Salamanka, prodekan Dr. Hernandez je opisao njegovu poruku kao plemenitu. Rekao je da nam je mir obično predstavljen sa političkog ili društvenog gledišta kao odsustvo rata. Prem Ravat govori o miru sa ljudskog gledišta i ističe važnost svakog čoveka u donošenju mira svetu.

Čast mi je da budem ovde. Da govorim o veoma jednostavnoj temi: miru. Ima mnogo ideja u vezi mira. Ima mnogo ideja oko toga šta bi moglo da se desi. I zaista nisam ovde da bih dodao još poneku ideju. Već sam ovde da predstavim veoma jednostavnu mogućnost. Jer po meni, nešto treba da se upotpuni. Verujem u to. Most koji nije dovršen ne može se koristiti. Može lepo da izgleda, ali se ne može koristiti. Slika koja nije dovršena, može da bude skoro gotova - skoro - ali njen pravi izražaj nikada neće izaći na videlo. Simfonija, ako nije dovršena, neće biti u stanju da izrazi ono što muzičari žele da izraze. Ja verujem da stvari treba da budu dovršene, možda zato što, takođe, kuvam. A kada spremaš jelo... ima ljudi koji zapitkuju: "Da li je gotovo? Da li je gotovo?" A ti kažeš: "Ne, moraš sačekati." I možda podižeš poklopac i podižeš poklopac i gledaš ponovo, ali sve dok ono nije gotovo, neće imati ukus kakav treba da ima.

Dakle - ovo je veoma jednostavno pitanje - šta čini ljudsko biće potpunim? Šta čini ljudsko biće potpunim? Naravno, postoji misao. Formule. Ako imaš ovo, ono, ako je ovako, onako, tada si kompletan. Ili, postoji osećanje. I osećanje nalaže da ti jesi kompletan. Ovo je... ovo je veoma važna stvar. I predstavljam je na veoma jednostavan način. Jednog dana se probudiš - siguran sam da ste svi ovo osetili - probudiš se jednog dana i osećaš se umorno. Pogledaš na sat: 10 sati pre podne. A ti kažeš: "Dovoljno dugo sam spavao. Ne bi trebalo da sam umoran." Ali to ne pomaže. Kažeš: "Moram popiti šolju kafe." Odeš, popiješ šolju kafe ali još uvek osećaš umor. I nastavljaš sa pitanjima "Pitam se..." Celog dana, sediš i razmišljaš: "Zašto se ceo dan osećam umorno, zašto se ceo dan osećam umorno?", jer tu se pojavljuje jedina stvar koja neme veze sa formulama, a to je osećaj. To je osećaj. I formule mogu da kažu: "Ne, ti si zadovoljan, dovoljno si se naspavao, nema razloga da budeš umoran." Ali ne možeš ignorisati svoj osećaj. Ako osećaš umor, osećaš umor. I to je tako. Isto je sa glađu, isto je sa žeđi i potpuno isto je sa mirom.

Jer čak i da ti neko kaže: "Da. Sada si u miru", to nema nikakve veze jer ti moraš osetiti mir u svom životu. I ko uopšte može da govori o miru u svom životu osim onih koji su otkrili strast svog srca i došli do zaključka da im je mir neophodan u životu jer žele da budu potpuni, ne nepotpuni. Jer žele da prihvate dar života u njegovoj celosti. U njegovoj celosti. Ne samo u delićima i komadićima. Ne - razmišljajući kakvo će biti sutra. Ne - sedeći i pokušavajući razumeti putem misli nešto što se jedino može osetiti.

Alati. Alati su veoma važni, a znaš li šta je najvažnije u vezi alata? Moraš da znaš za šta služi određeni alat. Sa pogrešnim odvračačem nećeš odraditi posao. Sa pogrešnim francuskim ključem nećeš moći da odradiš posao. Misao je alat. Osećaj je alat. Misao zadovoljava našu radoznalost, zadovoljava naš um. A osećaj zadovoljava ono za čim čeznemo iz srca. I kada shvatiš da je to važno u ovom životu, da je važno osećati potpunost i ispunjenost, tada ćeš početi da shvataš potrebu za mirom u ovom životu.

Da li je mir neki neobičan koncept, ili je stvarnost? Da li možemo da živimo bez mira, ili je neophodan? Šta je od to dvoje? Ja moram da osetim. Ja ću biti sudija i moraću sam da shvatim vrednost ovog života. Ja ću morati da shvatim zašto mi je potreban mir. Jer ima ljudi koji bi mi dali samo još jednu formulu: "Zbog ovoga tebi treba mir." Ali ja sam moram da razumem zašto mi je potreban mir. Ja. Ja. Da razumem svoje postojanje, svoj život. Da razumem ovaj dah koji ulazi u mene i radost koja obitava u meni. Jer dat mi je dar. Dar

života. Dat mi je dar uživanja. Dat mi je dar da budem ispunjen. Ovo su neki od najmoćnijih elemenata mog postojanja.

Ispunjenje nije šala. Jer u ovom ogromnom svetu ljudi upravo to pokušavaju da urade. To ljudi pokušavaju da rade čak i kada misle kako da naprave mali avion od drveta i tkanine i učine da poleti. Braća Rajt, braća Rajt su upravo to želela da urade jer su videli ptice i pomislili: "Kad bih samo mogao tako da letim - kad bih samo mogao tako da letim, oh, to bi bilo predivno." Ispuniti vekovni san. "Želim da letim." Jedan san je otišao mnogo dalje od sna braće Rajt. I to je san o miru na ovoj zemlji. San braće Rajt se ispunio. Danas je to skoro otišlo u drugu krajnost - na nebu je nastala velika gužva. Avioni kasne. Ljudi gube svoj prtljag. Mnogi ljudi traže da im se vrati novac. Mnogi misle da leteti nije bezbedno, i da bi radije putovali vozom. Otišli smo na Mesec. To je san koji su ljudi imali, i on je ispunjen. A da bi se ispunio taj san mnogo toga je žrtvovano. Ali postoji san koji je ovde duže od sna da se ode na Mesec. Postoji san koji je ovde duže od sna da se leti kao ptica na nebu. I to je jedan od snova koji je čak i danas ostao neispunjen. Neispunjen.

Kada ćemo prihvatiti mir koji nam je potreban u našem životu? Kada ćemo prihvatiti i napraviti prve potrebne korake da bi ispunili najstariji san čovečanstva? Mir bi bio dobar. Uvek je bilo onih koji su zastupali rat, i uvek je bilo onih koji su zastupali mir. Onima koji su zastupali ratove se snovi uvek iznova obistinjuju, i kada bi samo mogli da vide oružja današnjice. Verovatno bi pali na pod i rekli: "Da sam samo ovo imao." Međutim šta je sa onim - onim uzvišenim glasovima koji kažu: "Spoznavaj sebe?" Glasovima poput Sokrata koji se okrenuo i preneo ljudima najjednostavniju poruku: "Spoznavaj sebe." Kada će se njihovi snovi ispuniti? Kada će se ispuniti san srca koje boravi u svakom od nas?

Želim da ti kažem da je mir najveća želja svakog ljudskog bića. To je potrebno prihvatiti i razumeti. A najvažnije je da se to ostvari. Moramo pogledati u sebe kako bi pronašli odgovore za mir. Nećemo ih naći spolja. Nisu na vrhu neke planine. Oni su zapisani u spisima, u knjigama, na svakoj stranici koja se nalazi u srcu svakog ljudskog bića bez obzira na to ko su oni, koja su njihova verovanja, šta su uradili, šta mogu uraditi. I to je stvarnost. To nije izmišljotina. Jer nije važno šta se dešava. Sve dok se ne ispuni taj san, nešto neće biti potpuno. Kada put nije dovršen, možda je tu, ali nije prohodan. Ne može se njime putovati. Kako da počnemo da težimo ka nečemu za čim bi trebali da težimo? Postoje snovi koje još uvek nismo sanjali. Postoje ideje o kojima još uvek nismo razmišljali. Treba ići na putovanja koja nikada nismo zamišljali. Ali zaista, ova putovanja treba da otpočnu u osobi koja je ispunjena. Ispunjena.

Moj san je da sve civilizacije, svi ljudi na ovoj zemlji budu u miru. Ljudi kažu: "Zar to nije posezanje za nečim što je suviše daleko? Zar to nije nemoguć ideal?" Tada kažem sebi: "Ako je to istina, tada je to jedini ideal kojeg vredi imati." Jer ako ljudi misle da je to nemoguće, onda mora da postoji nešto gde mogu pokušati da pomognem. I to je ono što radim.

Neverovatna stvar je: da bi osećao mir spolja moraš ga osećati iznutra. I ti to znaš. Ovo nije ništa novo. Svako to zna. Da bi osećao mir spolja, moraš ga osećati iznutra. A pronaći mir unutar sebe je najjednostavniji proces, jer on je već tamo. Ne treba ga stvarati niti praviti. Mir treba otkriti, ne stvoriti. On je tu. Takva mu je priroda. Tu je zbog nas da bi ga osećali, uživali u njemu, i ispunili svoj život.

Ovaj ideal ne možemo nazvati "suviše neverovatnim". Svako ima izgovor zašto ne bi trebalo da bude mira na ovoj zemlji. Oni koji su sigurni u svoj osećaj treba da izađu i kažu zašto bi trebalo da bude mira na ovoj zemlji. Dovoljno smo čuli od onih koji kažu zašto ne bi trebalo ili zašto ne može biti mira na zemlji. Mir mora da postoji. Potraga, žeđ za mirom postoji u svima nama.

Putovao sam širom sveta, i primetio sam da valuta nije ista, jezik nije isti, odeća nije ista, hrana nije ista. Ali želja za ispunjenjem je ista kod svake osobe na zemlji. Da, imamo različite kuhinje, ali je glad ista. Možda nam je voda različitog ukusa, ali je žeđ ista. Možda spavamo na različitim krevetima, ali je san isti. Izveštili smo se u primećivanju naših različitosti, ali došlo je vreme da uvidimo naše sličnosti. Tragamo za istom stvari. A ta potraga počinje unutar nas bez obzira ko smo, gde živimo i čime se bavimo.

Kada gledaš okean, kada posmatraš klisuru... šta misliš kako je reka uspela da stvori tu ogromnu klisuru? Reći ću ti kako. Kap po kap. Male kapi su se spojile. Sneg se otapa na planinama, kap po kap, kap po kap, te kapi se spajaju praveći male potočiće, koji se spajaju i spajaju sve dok ne nastane ogromna bujica. Nijedna stena, nijedno tlo, nijedna planina - nijedna planina- to ne može izdržati. Ništa to ne može izdržati. To je sigurnost koju bi i mi trebali da imamo u svom životu. Tada znanje o svim stvarima počinje da se upotpunjava jer ono sadrži Znanje o sebi. Tada ona pradavna Sokratova izjava: "Spoznaj sebe", nije nešto o čemu se samo razgovara, već postaje stvarnost.

Putujem svetom i prenosim ovu poruku ljudima. Ja samo predstavljam mogućnost. Meni je mir važan i nadam se da je i tebi važan. Jer na kraju krajeva, kada pogledam ka horizontu... i ako bih morao da zamislim ovaj svet bez mira, to bi zaista bila jako ružna scena. A kada ugledam svetlo na horizontu, iskreno se nadam da je to svetlo mira koje pleše čekajući da zasija u mom životu, mom vremenu.

Hvala što ste došli, i želeo bih da zahvalim Dr. Hernandezu prorektoru ovog univerziteta. Puno vam hvala i želim vam prijatno večer. Hvala vam.

OTKRITI VIŠE: WWW.PORUKAMIRA.ORG.YU

TEL. SEKRETARICA - 064 - 704015221